

[Ellemann-Jensen]

Man begrundet reduktionen af pristalsreguleringen af skalatrin og beløbsgrænser med, at indgrebene i december begrænsede dyrtidsreguleringen af en række indkomster. Man kan nok undre sig lidt over logikken i den tankegang. For her siger ministeren jo rent faktisk til folk: nu fik I en noget lavere indkomststigning, til gengæld får I nu lov til at betale noget mere i skat.

Ministeren vil også trække virkningerne af devalueringen i november ud af den sats, hvormed han vil reducere skalatrin og beløbsgrænser. Men regeringen har jo ikke direkte villet tage devalueringens virkninger ud af det lønregulerende pristal, sådan som man f. eks. har taget energipriserne ud. Der ville være god fornuft i at gøre det – det er en helt anden sag – men man gjorde det altså ikke, og derfor virker det da lidt inkonsekvent, at man nu kommer med dette forslag og pludselig vil skære devalueringens virkninger bort og kun på dette område.

Så har ministeren valgt at forlænge det første trin på skatteskalaen, men han tager hele denne forøgelse ud af det andet trin, som altså ikke får lov til at vokse nær så meget, som det efter de hidtidige beregningsmetoder ville have gjort. Det indebærer, at en særlig gruppe skatteydere får en ekstraordinært høj ekstra belastning, nemlig de skatteydere, hvis indkomst i 1981 ligger omkring de 160.000 kr.

Hvis man regner lidt videre på de regneeksempler, ministeren har i lovforslagets bemærkninger, så ser man nemlig, at denne gruppe af skatteydere vil få en procentvis forøgelse af deres statsindkomstkattetryk, som er dobbelt så stor, som tilfældet er for andre grupper af indkomster. Sammenligner man de foreslåede regler for 1981 med de regler, der ville gælde ved anvendelse af hidtidige reguleringsmetoder, viser det sig, at f. eks. den indkomst på 108.000 kr., vi finder i ministerens regneeksempel, i 1981 vil komme til at betale 2½ pct. mere i statsskat end ellers, mens indkomsten på 162.000 kr. skal betale 5 pct. mere end ellers. Går vi lidt højere op i indkomsten, op til dem omkring de 300.000 kr., er stigningen dér igen ca. 2½ pct., så det svarer altså ikke til det smukke billede, hr. Bakholt tegnede før af, at jo højere man kom op, jo stærkere bliver belastningen.

Kan ministeren forklare, hvad der egentlig er den dybere årsag til, at man udvælger specielt denne indkomstgruppe, altså indkomster omkring de 150.000–160.000 kr., til en særlig hård indkomstkattestbehandling, for det er jo præcis den samme indkomstgruppe, der bliver ramt af forslag om nye regler for børnetilskud foruden de regler om socialindkomst, som skal behandles her senere i dag?

Venstre kan ikke støtte dette lovforslag. Dels mener vi ikke, der er rimelighed i at skærpe progressionen i skattesystemet – det er for resten slet ikke hensigtsmæssigt – dels finder vi, at det vil være ødelæggende at belaste indkomstkattestsystemet yderligere. Danmark indtager allerede en markant international særstilling med hensyn til indkomstkattetryk. Intet andet land har så højt et indkomstkattetryk som Danmark, og det nytter ikke bare at blive ved med at forøge dette skattetryk, fordi man giver op over for de udfordringer, der ligger i at få bedre styr på den offentlige sektors vækst. Det er en opgave, regeringen har givet op over for – det viser tydeligt det forlig, som dette forslag indgår i – men venstre har bl. a. ved sine to beslutningsforslag herom demonstreret, at det er muligt at gennemføre en offentlig udgiftsreform, som kan hindre nye stigninger i skattetrykket. Det er den vej, vi skal gå, ikke den solidariske nedturs vej, som regeringen er slået ind på med støtte af partier, som burde vide bedre.

Under udvalgsbehandlingen af dette forslag vil vi nøje søge afdækket, i hvilket omfang regeringen har benyttet sig af disse støttestarters godtroenhed til at smugle en skærpe af progressionen ind i et lovforslag, der ser så teknisk og tilforladeligt ud, men som jo rummer en vigtig principiel drejning af skattestrukturen i Danmark.

Hagen Hagensen (KF):

I marts måned behandlede vi her i salen et lovforslag fra regeringen, lovforslag nr. L 178, der gik på ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende anvendelse af reguleringspristallet. Det lød jævnt og uskyldigt, men hovedsagen i det var jo, som det blev påvist af hr. Stetter som min gruppes ordfører (Folketingstidende 1979–80, 2. samling, sp. 7019 ff.), en rent skattepolitisk stramning på over 1½ mia kr.